

[Aksel Larsen.]

dage som søndage og de såkaldte helligdage med.

Ja, det er, hvad jeg har at sige i anledning af det foreliggende lovforslag, og jeg vil håbe, at vi kunne nå frem til en revision af helligdagsloven i den retning. Jeg indrømmer, at mit håb er ikke så forfærdelig stort, men jeg har dog lov til at nære det alligevel.

Må jeg samtidig tillade mig at spørge, om det foreliggende forslag til ændring af helligdagsloven — som jeg altså håber bliver betydelig udvidet — skal forstås derhen, at politiet kun kan tillade væddeløb samt i særlige tilfælde, at der musiceres ved sportskampe og idrætsstævner efter kl. 14 på søn- og helligdage, men at det ikke skal være tilladt at musicere ved nogen som helst anden anledning. Det forekommer mig, at folket i Danmark ofte samles også på søndage i anledninger, der kan siges at være mere højtidelige og mere vigtige end lige akkurat væddeløb og sportskampe. Al ære og respekt for sportskampene, men det burde dog også være tilladt politiet at give dispensation i andre tilfælde, så at der i det omfang, det skønnes nødvendigt, kan musiceres.

Gottschalek-Hansen: Ved en umiddelbar betragtning af det foreliggende lovforslag synes dette meget tilfældeligt og de foreslåede ændringer forekommer ret beskedne, når man sammenligner forslaget med den gældende lov. Det kan, mener man, være ret underordnet, om biograferne skal have ret til at begynde deres forestillinger på søndagene kl. 14 i stedet for som hidtil kl. 16. Denne opfattelse synes de fleste af de ærede ordførere at give udtryk for, og den deles åbenbart af den højtærede justitsminister, der i den skriftlige fremsættelse af lovforslaget betegner dette som en såre beskeden ændring.

Jeg må sige, at jeg er ikke enig heri, tværtimod synes den højtærede justitsminister for mig at være en skikkelse, der kommer i fåreklæder, men indvortes er en glubende ulv. Lovforslaget har nemlig efter min mening meget stor principiel betydning, og jeg frygter for de konsekvenser, der uvægerligt vil melde sig, såfremt det ophøjes til lov. Den omstændighed, at man i 1904 ændrede helligdagsloven ved at give teatrene ret til at påbegynde efter-

middagsforestillingen kl. 14, berettiger ikke til, at man nu 50 år senere slækker på helligdagsloven ved at give biograferne den samme ret. En fejl bliver nu engang ikke rettet af at blive gentaget, og selvom jeg lige så lidt som nogen af biskopperne har mandat eller ret til at tale på kirkens vegne, vil jeg alligevel mene, at det ud fra et kirkeligt standpunkt er meget beklageligt, at der fra lovgivningsmagtens side har været en tendens til at ophæve de bestemmelser og de regler, der må være en nødvendig forudsætning for, at helligdagen bliver det, den skal og bør være, nemlig en hviledag eller en kirkens dag. Vi lever jo ikke i et irreligiøst samfund, hvor folk er ligeglade med kirken og dens arbejde; 97 pct. af landets befolkning tilhører folkekirken, de har alle ret til at melde sig ud, det volder ingen vanskeligheder, men kun et fåtal har gjort det, og jeg mener derfor, man må regne med kirken som en faktor i samfundet og ikke bare som en institution, der kun er tålt.

Loven af 22. april 1904 var efter min mening ikke heldig, men den var vel motiveret. Det skyldes den omstændighed, at man ved at give ret til at opføre forestillinger kl. 14 kunne få to forestillinger af stablen på een dag og yderligere fremskaffe mulighed for de billige eftermiddagsforestillinger. Det sidste argument synes jeg har nogen vægt. Det er derimod vanskeligt at se motiverne for det foreliggende lovforslag, og en kendsgerning er det, at det første brud på helligdagsloven i 1904 fik konsekvenser. I en lov af 7. august 1922 slækkede man med hensyn til koncerter, i 1936 blev det tilladt at afholde væddeløb også tidligere end efter den gældende lov, og nu står vi da overfor dette, at biografer skal have ret til at spille fra kl. 14 søndag eftermiddag. Hvad bliver det næste? Det bliver selvfølgelig, at foretagender som Tivoli, Dyrehavsbakken og markedsforlystelser med god grund og fuld ret kan komme og stille det samme krav, de ønsker også at begynde med de offentlige forlystelser kl. 14. Når der så er gået et passende antal år, finder man, at tidspunktet er for sent, så bliver det hele rykket længere frem, til sidst er helligdagen ikke længere en helligdag, og det må virke forstyrrende og for kirken deprimerende, at noget sådant kan realiseres.